

สำนักพิมพ์
มางดรีม

สี่สิบสี่บันทึก

พิศวาสรักใจรสลด

สถาพรบุ๊คส์

ธีรภาพ
ROMANCE

สืบสืบ/ค้นหา

สำนักพิมพ์
มางดรีม

สำนักพิมพ์
มางกริม

ลำดับที่ 62

สืบสีเนहा

โดย ธิธาฟ้า

ราคา 155 บาท

ISBN 978-616-00-1473-6

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์มางกริม : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุขวิไลธรา ปริญญา พันอะ

พิสูจน์อักษร : สุวิชา สุขีวคูปต์ วิไลวรรณ ใยดี

ออกแบบปก : อนรรักษ์ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทเยลโล่การพิมพ์ จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลียนกรุ๊ป จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ธิญาภัทร์ พองไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์
จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมบรรยายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิพับน
กระดาษกนอมสายตา
www.greenread.com

อ่านได้นาน

คำนำนักเขียน

ไม่ยากเชื่อก็ต้องเชื่อว่าจะมีวันนี้ วันที่ตัวเองมีผลงานกับ
สำนักพิมพ์มายดรีม ในเครือบริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด ต้องขออภัย
ขอบคุณ บก. พี่โป่ง การบูร สุขวิไลธรา ที่มอบโอกาสและไว้วางใจให้
ผมเขียนนิยายในโพรเจกต์นี้ เป็นสิ่งที่ประทับใจและถือว่าเป็นโอกาสอัน
ดีงามในชีวิตอย่างหนึ่งครับ

ถือเป็นนิยายเรื่องแรกกับแนวโรแมนติกดราม่าแอกชั่นเข้มข้น ที่
สะท้อนให้เห็นว่า ความรักสามารถทำให้ทุกอย่างสวยงาม ขณะเดียวกัน
ก็สามารถแผดเผาหัวใจคนได้ และเป็นโจทย์ที่ยากมากกับการตีความ
ตัวละครโครงสร้างแบบใหม่ที่ไม่ซ้ำกับของเก่า อาจมีกลิ่นอายของมาเฟีย
ผสมอยู่เล็กน้อย เพื่อสร้างให้ตัวละครเด่นไม่ซ้ำใคร ถือเป็นงานที่ยาก
และท้าทายชิ้นหนึ่งครับ

ขอบคุณนักอ่านในเว็บเด็กดีที่คอยให้คำแนะนำกันเสมอมา บางคน
ติดตามนิยายของผมตั้งแต่เรื่องแรกในเด็กดี จนบัดนี้ก็ยังคงติดตามกัน
อยู่ ขอขอบคุณทุกคนที่ทำให้ผมมีวันนี้ครับ เพราะทุกกำลังใจทำให้ผมกล้า
ที่จะเดิน กล้าที่จะขีดเขียนนิยายต่อไป และสัญญาว่าจะพัฒนางานเขียน
ของตัวเองให้ดียิ่งขึ้นครับ

สุดท้ายนี้ก็ขอฝากทุกตัวละครในเรื่องนี้ไว้ในอ้อมกอดของทุกคน
ด้วยนะครับ และฝากกดไลค์หน้าเพจธิดาฟ้า/นนทพันธ์/ราชสีห์แห่ง
สายธาร/พีรวิษณุ ด้วยครับ

ธิดาฟ้า

บทนำ

แอนดี โทมัส ในครั้งยังหนุ่ม พลังกำลังมากมายมหาศาล และ เขาคือหัวหน้าโจรสลัดที่แข็งแกร่งเป็นอันดับต้นๆ ของประเทศอังกฤษ เขาเริ่มต้นทำธุรกิจค้าอาวุธซึ่งคนส่วนใหญ่ในสมัยนั้นยังนิยม มีปืนแบบ มัสเกตพูน ปืนโลหะแบบบลันเดอร์บัสส์ ปืนเล็กยาวแบบมัสเกตต์ ปืนพก สั้นสำหรับหัวหน้าโจรสลัด อีกทั้งยังมีขวานด้ามยาว ดาบปลายงอนอย่าง คัตลาสส์ และदैคเกอร์ เป็นอาวุธที่โจรสลัดส่วนใหญ่ใช้กัน ซึ่งยังไม่มี การพัฒนาให้ลำหน้าเกินไป โดยแรกเริ่มก่อตั้งองค์กรเล็กๆ ที่มีสัญลักษณ์ นกอินทรี และมีอักษรตัว "T" ซึ่งเป็นอักษรตัวแรกของนามสกุลนั่นเอง

ทำการค้าอย่างมั่งคั่ง และเกิดการชิงดีชิงเด่นเพื่อเป็นเจ้าของ การตลาดในสมัยนั้น ใครยิ่งใหญ่กว่าก็ยิ่งมีสาวผมทองจำนวนมากมาย เข้ามาข้องเกี่ยว และอยากจะเป็นส่วนหนึ่งในความยิ่งใหญ่ นั่น

แน่นอน...อีกหนึ่งองค์กรโจรสลัดก็มีชื่อเสียงเช่นกัน นั่นคือองค์กร ของ แอนดิสัน เบร่า เจ้าของตราสัญลักษณ์ดาวสองดวงประดับด้วยมงกุฎ สวยงาม ซึ่งปรากฏอยู่บนธงโจรสลัด

ทั้งสองคนขัดแย้งกันเรื่องหญิงสาวผมทอง แต่งกายดูงดงาม รูปร่างอรชร นามว่า ราฟี อเล็กซาเบธ การเอาอกเอาใจของหญิงสาว สามารถมัดเลื้อยสองตัวไว้ได้ชนิดยากนักที่จะถอนตัว อีกทั้งองค์กรอินทรี ยังมีธุรกิจที่รุ่งโรจน์ ปลอ่ยสินค้าตัวไหนออกมาก็สามารถเอาชนะใจลูกค้า

ที่เป็นโจรสลัดสมัครเล่นและโจรสลัดที่ถูกต้องตามกฎหมายได้ทั้งหมด ยิ่งทำให้เกิดความอิจฉาริษยาและการชิงดีชิงเด่นกันขึ้น

เกิดสงครามขึ้นกลางมหาสมุทรที่กว้างใหญ่แห่งหนึ่งของโลก ซึ่งเป็นการต่อสู้ที่ห่างไกลผู้คนพอสมควร ทั้งสองฝ่ายใช้เรือชนิดบริแทนทิน หนักหนึ่งร้อยห้าสิบตัน สามารถบรรจุโจรสลัดได้หนึ่งร้อยคน ติดปืนได้รอบด้านสิบกระบอก แต่ก็ถือว่าไม่มากพอต่อการสู้รบ และยังเป็นเรือชนิดสองเสา ใบเรือสามารถใช้ได้ทั้งแบบเหลี่ยมและแบบผสมผสาน โดยทั้งสององค์กรใช้แบบผสมผสาน ภายในเรือนอกจากมีโจรสลัดหลายคนแล้ว ยังมีคลังเก็บอาวุธมากมาย ทั้งดาบยาว ปืนพก และที่สำคัญคือ ลูกดินปืนซึ่งขาดไม่ได้เลย

ศึกคราวนี้เหมือนเป็นการตัดสินว่า ใครชนะผู้ันได้หญิงสาวผมทอง นามว่า ราฟี อเล็กซาเบธ ไปครอบครอง และจะต้องยอมถอยทางธุรกิจเป็นเวลาเจ็ดปีเต็มๆ และต้องยอมให้อีกหนึ่งองค์กรโดดเด่นแต่เพียงผู้เดียว บอกได้คำเดียวว่าเจ็ดปี สามารถกอบโกยเงินจากการค้าอาวุธพวกนี้ได้หลายล้านดอลลาร์

ทั้งสองฝ่ายประจันหน้ากันท่ามกลางคลื่นลมแรง ฟ้าฝนไม่คอยเป็นใจนัก ฟ้ามืดครึ้มเหมือนสร้างบรรยากาศให้ขุนมัวดั่งอารมณ์ของหัวหน้าองค์กรโจรสลัดทั้งสองคนในยามนี้ คงไม่มีอะไรจุดรั้งพวกเขาไว้ ได้ดีกว่าคำว่าชัยชนะ หากได้รับชัยชนะหรือคำตัดสินอย่างยุติธรรม ศึกยิ่งใหญ่ครั้งนี้คงจบลงอย่างรวดเร็ว

พวกเขาตระหนักถึงเรื่องนี้มากเป็นพิเศษ และจัดเตรียมอาวุธทุกอย่างไว้อย่างดีเพื่อศึกตัดสินครั้งนี้โดยเฉพาะ บันดินปืนถูกนำมาเก็บไว้ในถุงสีน้ำตาลเป็นจำนวนมาก เพื่อพร้อมอัดฝ่ายตรงข้ามให้จมกลางน้ำอย่างไร้อาวรณ์ ซึ่งดินปืนเหล่านี้ถูกทำขึ้นเป็นพิเศษ โดยคำนวณน้ำหนักเพื่อเวลาที่ยิงไปยังฝ่ายตรงข้ามแล้ว อาณูภาพของมันจะได้มากขึ้นเป็นทวีคูณจากของเดิมที่เคยใช้ หากผลลัพธ์เป็นเช่นนั้น ก็คงเรียกเสียง

หัวเราะและความสะใจให้แก่ฝ่ายที่ประสบความสำเร็จอย่างมากทีเดียว

ไม่เพียงแค่นั้นปีนกับกระบอกปืนใหญ่ที่รายล้อมเรือสำราญไม้ขนาดใหญ่ ยังมีระเบิดดินอานุภาพร้ายแรงที่สามารถทำลายคู่แข่งได้ครั้งละจำนวนมาก ยิ่งใกล้ถึงเวลาเข้ามาเท่าไร หัวใจของทุกคนก็ยิ่งเต้นแรงขึ้นเท่านั้น ลูกน้องโจรสลัดแต่ละคนหายใจเข้าลึกๆ และเตรียมตัวรับชะตากรรมที่ต้องเกิดขึ้น นั่นคือความตายกำลังเข้ามาเยือนทุกลมหายใจ แต่ก็ต้องพร้อม เพื่อตอบแทนบุญคุณหัวหน้าโจรสลัดที่ชุบเลี้ยงมาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้

บางคนถูกนำมาจากข้างกองขยะ

บางคนไร้พ่อแม่ แต่เต็มใจด้วยความเมตตาจากหัวหน้าโจรสลัดซึ่งเอ็นดูเมื่อครั้งที่พบหน้า

บางคนต้องมาทำงานตรงนี้เพื่อนำข้าวของเงินทองที่ได้จากการปล้นกลับไปให้ครอบครัวไว้ใช้

บางคนทำเพื่อความสะใจ และรักในอาชีพนี้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

เรือทั้งสองลำเคลื่อนเข้าหากันและประจันหน้ากัน ต่างคนต่างคว้าอาวุธทุกชนิดและลูกดินทุกก้อนใส่เตรียมไว้ในปืนทุกกระบอก เตรียมพร้อมด้วยปืนและอาวุธต่างๆ มากมายที่สามารถขว้างไปยังฝั่งตรงกันข้ามแล้วทำให้ศัตรูได้รับบาดเจ็บ

หัวหน้ากองโจรสลัดซึ่งไว้หนวดเครา สวมชุดเต็มรูปแบบ มีผ้าคลุมสีดำ สวมหมวกทรงสูง มีตราสัญลักษณ์ของแต่ละองค์กร และแปะคาดตาสีดำข้างหนึ่ง จ้องมองเรือของฝ่ายตรงข้ามอย่างมั่นใจว่าตนจะต้องชนะ

แม้ว่ายามนี้สภาพอากาศจะไม่เอื้ออำนวยต่อการรบ แต่ความมุ่งมั่นอยู่เหนือทุกสิ่ง ทำให้ทั้งสองฝ่ายต้องดำเนินการต่อไป

ต่างฝ่ายต่างมองแล้วคาดเดาว่าอีกฝ่ายต้องพ่ายแพ้ และตนจะได้ครอบครอง ราพี อเล็กซาเบธ

การกระทำเช่นนี้ไม่ต่างอะไรกับการแลกซื้อของ และไม่เห็นค่าในตัวของหญิงสาวผมทองคนนี้แม้แต่น้อย

หญิงสาวที่เป็นตัวเลือกเสียใจในการกระทำของสองคนนี้มาก ร่างบอบบางอยู่ในชุดกระโปรงสั้นสีขาว มีดอกทิวลิปสีฟ้าประดับทำให้ดูเด่นและสวยงาม แต่เธอถูกมัดติดกับเสากลางแจ่งแน่นเหมือนเป็นตัวประกัน หญิงสาวเฝ้าคอยดูความยอเยยับของทั้งสองฝ่าย แม้ว่าจะพูดหรือหวานล่อมอย่างไรก็คงไม่เกิดผล

‘ทำไมต้องเกิดเหตุการณ์เช่นนี้นะ ไม่ใช่เพียงแค่เรา แต่ยังมีเรื่องบริษัทผลิตอาวุธอีก...’

แต่เหมือนว่าจะสายเกินไป ความคิดนี้คงไม่ต่างอะไรกับสิ่งที่ลอยขึ้นมาในหัวแล้วดับไปเพราะว่ามันเป็นไปไม่ได้ คงต้องปล่อยให้เป็นไปตามชะตากรรมของตัวเองและสองหัวหน้าโจรสลัด

ศึกสงครามในคราวนี้ แต่ละฝ่ายต้องงัดทุกวิธีออกมาสู้ ไม่ว่าจะเป็นการวางแผนจู่โจม ตั้งรับ และการใช้โจรสลัดให้น้อยแต่ได้ผลที่สุด เรือทั้งสองลำประจันหน้ากัน หากคราวนี้ฝ่ายใดแพ้...นั่นอาจหมายถึงชีวิต หรือหากไม่ถึงชีวิตก็คงต้องสูญเสียทุกอย่าง ทั้งอาวุธ ปริมาณโจรสลัด เรือ ธุรกิจ และหญิงสาวที่รักไปพร้อมกัน

ปัง!

ลูกปืนนัดแรกจากองค์กรอินทรีจู่โจมไปที่ท้ายเรือของฝ่ายตรงข้าม ทำให้เรือเสียหายและเริ่มโคลงเคลงไปพอสมควร

เมื่อถูกจู่โจมหนักขนาดนี้ มีหรือที่อีกฝ่ายจะไม่ได้ตอบ

ปัง! พิว!

นอกจากลูกปืนจะพุ่งตรงไปยังกลางลำเรือแต่ไม่ได้สร้างความเสียหายมากนัก ยังมีดาบกับมีดสารพัดแบบพุ่งตรงไปปลิดชีวิตโจรสลัดฝั่งอินทรีได้สองสามคน

ควันสีดำพวยพุ่งออกมาจากตัวเรือทั้งสองลำ ปกคลุมบรรยากาศ
ด้านบนจนแทบมองไม่เห็นอะไร ยิ่งทำให้คนที่นั่งอยู่บนฝั่งใจไม่ดี ส่งเสียง
กรีดร้องและกระวนกระวายใจเหลือเกิน เพราะไม่สามารถเห็นการต่อสู้
ได้อย่างชัดเจน เหมือนกับควันดำที่ลอยล่องบดบังจนไม่เห็นแสงสว่าง
'ไม่ละ ทั้งสองฝ่ายจะสู้กันจริงๆ จังๆ เลยใช่ไหม ทำไมไม่มีใคร
ยอมใครบ้าง...'

การต่อสู้เหมือนจะดำเนินต่อไป โดยมีอดีตที่สะสมมานานเป็น
เครื่องเติมพ่น เหมือนกับสงครามแย่งชิงความเป็นใหญ่ ตัดสินอนาคต
ของสองผู้ยิ่งใหญ่ในเวลาไม่กี่นาทีข้างหน้า ผู้ชนะคือคนที่จะครองความ
เป็นใหญ่แต่เพียงผู้เดียว

ดูเหมือนว่าฝ่ายองค์กรอินทรีจะพ่ายแพ้อีกฝ่าย เมื่อโจรสลัดหลาย
นายที่ยืนบริเวณท้ายเรือต่างตกลงไปในทะเล เสาที่อยู่ท้ายเรือล้มลงกลาง
มหาสมุทร อาวุธและอุปกรณ์ต่างๆ หายไปกับน้ำทะเลที่ทะลักเข้าไป
ภายในเรือจนค่อยๆ จมลงเรื่อยๆ

แอนดี โทมัส โกรธเคืองที่ไม่สามารถเอาชนะได้ เขาพยายามหาที่
เกาะเพื่อพยุงตัวเองไว้ไม่ให้จมน้ำ แต่ดูเหมือนว่าจะไม่มีอะไรให้เขาจับได้
เลยสักอย่าง ได้แต่เหลียวหลังไปมองระดับน้ำทะเลที่ค่อยๆ สูงขึ้นจน
แทบจะมิดหัวเขาในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

แม้ว่าจะพยายามกระเสือกกระสนและร้องโวยวายให้ลูกน้อง
โจรสลัดคนอื่นมาช่วยเหลือ...ก็เสียเปล่า ทุกคนต่างตกอยู่ในชะตากรรม
เดียวกัน

เมื่อมองฝ่ายตรงข้ามที่ยืนหัวเราะเยาะอย่างสะใจอยู่บนเรือสีน้ำตาล
ซึ่งแทบได้รับความเสียหายน้อยเหลือเกิน ยิ่งทำให้เขาอาฆาตและคิดว่า
ฝากเอาไว้ก่อน ดังคำที่ว่า 'แค้นนี้ต้องชำระ!'

ฝากไว้ก่อนเถอะ แล้วสักวันจะกลับมาเอาคืนให้สาสม...

เรือค่อยๆ จมลงพร้อมกับโจรสลัดที่เหลือในขณะที่ฝนกำลังตกหนัก

แม้กระทั่งหัวหน้าโจรสลัดอย่าง แอนดี โทมัส ก็ทำอะไรไม่ได้ สิ่งที่เขาเห็นก่อนจะต้องว่ายน้ำกลับเข้าฝั่งนั่นคือชัยชนะและเสียงหัวเราะของฝ่ายตรงข้าม ส่วนความพ่ายแพ้ที่เห็นอยู่ตรงหน้า ความล่มจมของธุรกิจในอีกเจ็ดปี ทำให้น้ำตาเขาไหลและเจ็บจนจุกอก

‘ฉันจะรอ รอวันที่จะกลับมาแก้แค้นพวกแกในภายหลัง รับรองว่าจะเอาคืนให้สาสมกับที่ทำไว้หลายร้อยเท่า...’

เขานึกเช่นนั้น ก่อนจะสุดลมหายใจเข้าลึก และดำน้ำลงไปช่วยเหลือโจรสลัดคนอื่นๆ แล้วพยายามลากขึ้นฝั่งให้ได้มากที่สุด

คนถูกมัดอยู่ที่ริมทะเลร้องไห้อย่างเสียใจ เมื่อคนที่เธอรักอย่างแอนดี โทมัส ต้องพ่ายแพ้ในศึกครั้งนี้ หญิงสาวจำเป็นและจำใจต้องไปอยู่กับคนที่ไม่ได้รัก แม้ว่าจะเจ็บปวดแค่ไหน แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว เพราะคุณค่าของตัวเธอหมดไปตั้งแต่ผู้ชายสองคนต่อสู้กันเพื่อแย่งเป็นเจ้าของ...ทำเหมือนเธอไม่มีชีวิตจิตใจ

ศึกครั้งนี้เกิดขึ้นเร็วและจบเร็วกว่าที่คาดไว้นัก แต่มันก็จบลงพร้อมการชนะสมใจ แอนดีสัน เบร่า แม้ว่าเขาจะได้ร่างกายของคนที่ยรักไป แต่คงใช้เวลานานพอสมควรกว่าจะได้หัวใจของหญิงสาวผมทองคนนี้ ซึ่งมีใช้เรื่องง่ายนักสำหรับเขาเลย

สถาพรบุ๊คส์

มันไม่ถ่วงน้ำหนักหรอก เมื่อต้องขึ้นข่มและอยู่กินกับคนที่ไม่ได้รัก
มันไม่ถ่วงเลย ที่จะเปลี่ยนความรู้สึกจากเกลียดเป็นรัก
มันไม่ถ่วงเลย เมื่อคนสองคนที่มีเรื่องไม่ดีต่อกัน จะต้องมาใช้ชีวิต
ในบ้านหลังเดียวกัน

มันช่างทรมาณหัวใจเหลือเกิน เหมือนอดีตทุกครั้งที่ต้องตื่นมา
เจอใบหน้าชายหนุ่มที่ไม่เคยแม้แต่จะคิดร่วมชีวิตด้วย

แน่ใจหรือว่า...บ้านหลังใหญ่ราวกับคฤหาสน์ มีเครื่องเรือนอย่าง
ดี ราคาแพง จะทำให้ ราพี เบร่า หญิงสาวที่จดทะเบียสนสมรสหลังจาก
ศึกจบลงภายในสามวันอย่างไม่มีเวลาให้หายใจหายคอ และทำใจกับการ
สูญเสียคนรัก

จะลืมความรักครั้งแรกของเธอกับ แอนดี โทมัส ได้อย่างไร มัน
เป็นความรักที่พิเศษสุด มีความอบอุ่นหัวใจและรู้สึกปลอดภัยเมื่อได้อยู่
กับผู้ชายคนนั้น

แอนดีสัน เบร่า...ใช่ว่าจะรังเกียจ แต่สิ่งที่เขาทำมันไม่ใช่วิถีทาง
แห่งลูกผู้ชาย การเห็นผู้หญิงเป็นเครื่องมือหรือของเล่นก็ไม่ต่างอะไรกับ
คนที่รักง่ายหน่ายเร็ว

เธอรู้ตัวดีว่า แอนดี โทมัส ถูกทำทายเป็นหรือที่ลูกผู้ชายอย่างเขา
จะยอมให้ใครหยาม เมื่อมีคนทำก็ต้องรับคำทำทายเป็น คำที่ว่า 'ลูกผู้ชาย

ฆ่าได้ แต่หยามไม่ได้

ในเมื่อไม่สามารถย่นเวลากลับได้ ก็คงต้องเดินหน้าและเดินรนกันต่อไป ใช้ว่าจะต้องหยุดทุกอย่างแม้กระทั่งลมหายใจ เธอต้องมีชีวิตอยู่เพื่อรอช่วยเหลือคนที่เธอรักอย่างแอนดี ซึ่งต้องหยุดทำธุรกิจไปนานถึงเจ็ดปี แน่หนอนว่าไม่ใช่เวลาน้อยๆ เลยที่จะทำใจยอมรับได้มากขนาดนี้

...เจ็ดปี แอนดีสิ้น เบร่า คงทำอะไรได้มากมาย และหากำไรได้เป็นกอบเป็นกำ อีกทั้งความทรงจำเกี่ยวกับองค์กรอินทรีของชาวอังกฤษทุกคนก็จะค่อยๆ เลือนหายไป

ไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายจะเป็นอย่างไร จะรู้สึกเช่นไร เมื่อต้องพบกับความพ่ายแพ้ และเหลือหนทางที่จะต่อสู้น้อยลงทุกที

แอนดี โทมัส ไม่ยอมแพ้ ชายหนุ่มหาทางออกที่ดีที่สุดตลอดเวลา ที่ผ่านมามีในสายงานด้านอาวุธ ด้วยความที่เขาไม่เคยหยุดนิ่ง มีแต่ก้าวหน้าต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง จึงทำให้เขาคิดอะไรออกทันที เขาต้องพัฒนาสิ่งที่มีอยู่ให้ล้ำหน้าบริษัทคู่แข่ง ชายหนุ่มพยายามคิดค้นอาวุธสมัยใหม่ที่ใช้งานง่าย และสะดวกต่อการพกพา แม้ว่าเขาจะสูญเสียทุกอย่างไปแทบหมดสิ้น

กองโจรสลัดของแอนดีเหลือคนฝีมือดีๆ ไม่กี่คน บางคนบาดเจ็บและบางคนก็โดนไฟคลอกตายไปเมื่อหลายวันก่อน

อาวุธเกือบทุกชิ้นที่ผลิตออกมาหายไปกับศึกครั้งนั้น มีเหลืออยู่น้อยมากในโกดังของบริษัท ซึ่งต้องคิดค้นและทำขึ้นมาใหม่

ส่วนจำนวนโจรสลัดของตัวเองก็ลดน้อยลงจนน่าใจหาย พวกทหารหรือคนรับใช้ก็ลดน้อยลง จำเป็นต้องล่าหาจำนวนคนเพิ่มขึ้นอีกครั้ง

เรือลำโปรดที่อยู่คู่กับเขามาตั้งแต่รุ่นพ่อก็เสียหายยับเยิน ยากต่อการซ่อมแซม เขาจึงต้องการเรือลำใหม่มาทดแทน โดยใช้กำไรที่เหลือของบริษัทมาช่วยกอบกู้ทุกอย่างกลับคืนดังเดิม...แม้ว่าจะยากต่อการเริ่มต้น

ก้าวเดินใหม่ แต่ก็ไม่ยากเกินความสามารถของ แอนดี โทมัส อย่าง
แน่นอน

เขาพร้อมที่จะดำเนินการทุกอย่างให้กลับมาเป็นเหมือนเดิม และ
สร้างความตะลึงให้แก่ฝ่ายตรงข้าม

ห้าปีผ่านไปอย่างรวดเร็ว ธุรกิจของ แอนดีสัน เบร่า ดำเนินไป

ได้ด้วยดีและชนะแบบไร้คู่แข่ง มีลูกชายอายุห้าขวบอยู่ด้วยหนึ่งคนนาม
ว่า ทอม เบร่า และตอนนี้กำลังจะมีลูกสาวอีกคนกับ ราฟี เบร่า

ผู้ที่เป็นโจรสลัดไม่โปรดปรานลูกสาวเป็นอย่างมาก เพราะหาก
โจรสลัดคนอื่นๆ รั้งรู้ ลูกสาวคนนี้จะต้องตกเป็นจำเลยหรือโดนจับตัว
ไปสนองอารมณ์ทางเพศอย่างแน่นอน

ผู้เป็นพ่อจะสามารถทนเห็นผู้ชายจากกองโจรอื่นซึ่งหีนกาม และ
มองว่าการบรรเลงเพลงรักกันบนเรือเป็นเรื่องธรรมดาได้อย่างนั้นหรือ

ไม่มีทางหรอกที่จะยอมเห็นลูกสาวของตนเองโดนย่ำยีและต้องทน
เจ็บปวดใจอยู่ตลอดเวลา

มีเพียงทางเดียวที่จะตัดปัญหาทุกอย่างคือ ต้องไม่ให้กำเนิดชีวิต
ใหม่นี้เสียตั้งแต่แรก ทุกปัญหาที่จะตามมาในอนาคตก็จะไม่มี

...ปลิดชีวิตตั้งแต่ยังไม่เกิด ดีกว่าปล่อยให้เกิดมาแล้วถูกทำร้าย
ทางเพศหรือโดนข่มเหงให้เสียเกียรติองค์กรที่กำลังตั้งและมาแรงที่สุดใน
ตอนนี้ อีกทั้งชื่อเสียงด้านการรบของโจรสลัดกลุ่มนี้ก็ทำให้กลุ่มอื่นๆ
หวั่นใจอยู่ไม่น้อย

หญิงสาวคนนี้จะกำลังจะให้กำเนิดเด็กหญิง ดังนั้น...ต้องหาวิธีกำจัด
เด็กที่อยู่ในครรภ์ของ ราฟี เบร่า ให้ได้

นับตั้งแต่เดือนแรกจนกระทั่งใกล้คลอด ไม่มีครั้งไหนที่แอนดีสัน
จะไม่พยายามทำร้ายลูกสาวของตัวเอง หรือวานให้คนในกองโจรสลัด
ทำร้ายแทน

แต่ก็ยังไม่มีความจำเป็นที่จะสามารถทำร้ายลูกในท้องหญิงสาวได้เลย
สักครั้ง

ยิ่งใกล้คลอดก็ยิ่งทำให้คนเป็นพ่อลำบากใจมากขึ้นเป็นทวีคูณ...
จิตใจทั้งด้านดีและด้านไม่ดีทะเลาะกันให้วุ่นวาย เขาคิดไม่ออกว่าจะทำ
อย่างไรต่อไปกับท้องที่ใหญ่โตขนาดนี้ของเธอ คงต้องปล่อยให้มันเป็นไปตาม
กรรม

ลูกชายคนโตมีลักษณะนิสัยและหน้าตาออกไปทางพ่อไม่มีผิดเพี้ยน
แม้ในวัยเพียงห้าขวบก็แสดงความกล้าหาญ ด้วยการต่อสู้กับคนอื่น ๆ
และข่มเหงโจรสลัดที่มีวัยมากกว่าด้วยอำนาจที่เหนือใคร ๆ

จนปานนี้ก็ยังไม่ได้รับข่าวเลยว่าองค์กรอินทรีทำอะไรหรือไปไหน
บ้างหรือไม่ เพราะฝ่ายนั้นขาดการติดต่อกับสังคมและสื่อไปนานถึงห้าปี
ไม่รู้ว่าแอนดีจะมีคนรักใหม่หรือมีใครมาสานต่อองค์กรหรือไม่

แต่นั่นก็ไม่ได้ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตและธุรกิจของ แอนดีสัน
เบร่า ให้เสียศูนย์ หรือต้องดำรงอยู่ด้วยความหวาดกลัว การหายเงียบไป
ของฝ่ายตรงข้ามย่อมเป็นสัญญาณที่ดีว่า ไม่มีทางที่ แอนดี โทมัส จะ
กลับมายิ่งใหญ่ได้อีกครั้ง

ใจหนึ่งแอนดีสันก็ยังหวังๆ เพราะสิ่งที่เห็นกับลักษณะนิสัยของ
แอนดี โทมัส นั้นตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง ทว่าก็ยังคงไม่มีสิ่งใดเคลื่อนไหว
จึงไม่น่าจะมีอะไรมากระทบได้

ยามราตรีที่อากาศหนาวเย็นในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ
ท้องฟ้าเต็มไปด้วยดาวส่องแสงระยิบระยับ และยังส่องสว่างเข้าไปภายใน
ห้องใหญ่ของคฤหาสน์ใจกลางเมือง ซึ่งภายในห้องมีเพียงดวงไฟสีส้ม

ราฟี่ เบร่า กรีดร้องอย่างเจ็บปวด คนรับใช้ส่วนตัวเธอร้องอย่าง
กระวนกระวาย มีเพียงคนหนึ่งที่ไปปลุกหัวหน้าโจรสลัดผู้ยิ่งใหญ่ให้ตื่น
จากนิทรา

แม้ว่าจะแต่งงานอยู่กินกันมานานนับห้าปีแล้ว แต่ฝ่ายหญิงก็ไม่ยอมนอนห้องเดียวกัน เว้นแต่กรณีที่เธออยากจะผลิตทายาทคนต่อไปเท่านั้น

ความวุ่นวายเกิดขึ้นจากน้อยไปมาก ไฟดวงใหญ่ที่ติดประดับตามทางเดินหรือบนเพดานลวดลายสวยงามถูกเปิดใช้งานที่ละดวง จนตอนนี้ไฟสว่างไปทั่วทุกหาสน์ เสียงเท้ากระทบพื้นไม้ขัดเงาดังกึกก้องไปทั่วชั้นสอง

“ไม่บ่อยนักที่จะมีคนท้องแล้วคลอดก่อนกำหนด ทุกคนจึงเกรงว่าจะไม่ปลอดภัยต่อเด็กในท้อง...”

“เจ็บท้องอีกแล้วหรือ ทำไมต้องมาเรียกเราด้วย ปล่อยให้มันตายไปเลยดีกว่า ลูกเรามันเป็นผู้หญิง”

คนที่มาตามกลับโดนหัวหน้าโจรสลัดที่ลุกขึ้นงัวเงียตะคอกใส่อย่างไม่สนใจ

“แต่หากปล่อยไว้แบบนี้ คุณผู้หญิงอาจจะสิ้นใจได้ค่ะ”

“อะไรวะ! ถึงขั้นนั้นเชียวหรือ”

จากตาเบลอๆ พอได้ยินคำว่าจะต้องสูญเสียคนรักไป ดวงตาสีฟ้าก็เบิกกว้างอย่างตกใจ

เขาลูกพรวดพราดและรีบวิ่งออกไปดูอาการของภรรยาสาวทันที แอนดิสันเดินขึ้นไปยังชั้นบนของคฤหาสน์ ก่อนจะเปิดประตูลายดอกสีชมพูพื้นขาวบานใหญ่ออก และวิ่งเข้าหาเสียงกรีดร้องนั้น

ฟังแล้วมันช่างทรมาณยิ่งกว่าตอนเธอคลอดลูกชายเสียอีก

“ราฟี่ พี่มาแล้ว พี่จะพาไปส่งโรงพยาบาล พวกเอ็ง ใครก็ได้โทรตามรถพยาบาลมารับที่” แอนดิสันหันไปสั่งลูกน้องที่ยืนอยู่ด้านนอก ก่อนจะให้ความสนใจภรรยาสาวในอ้อมอก

“ลูกสาวคนนี่พี่ไม่ต้องการไม่ใช่หรือคะ ฉันรู้ว่าพี่ไม่ต้องการ แล้วจะพาไปโรงพยาบาลทำไม”

“พี่ห่วงน้อง กลัวว่าจะเป็นอะไรไป พี่อยู่ไม่ได้หากไม่มีน้อง”

“หรือคะ โอ๊ย! เจ็บเหลือเกิน” ยິงเต็กในท้องดิ้นแรงเท่าไร ก็ยิ่งพาความทรมานแสนสาหัสมาให้

มือหนายกขึ้นลูบไล้ผมสีทอง ดวงตาสีฟ้าถูกจับจ้องเพื่อดึงให้มองชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างๆ

“ทำใจดีๆ ไว้ พี่ไม่ทิ้งน้องไปไหนหรอก จำเอาไว้”

“จริงนะคะ”

“แน่นอนที่สุด” เขาพยักหน้าให้กำลังใจ และบอกให้อดทนรอรถพยาบาลที่กำลังจะมาถึง

หญิงสาวมองรอยยิ้มของคนเป็นสามี ซึ่งแม้จะไม่ได้รักหมดหัวใจ แต่การอยู่กินกับคนที่รักตน ต้องมีสักวันที่เธอใจอ่อนและยอมมอบหัวใจดวงนี้ให้อย่างไม่มีเงื่อนไข ซึ่งตอนนี้ราพีไม่ปฏิเสธข้อนี้เลยสักนิด

เสียงรถพยาบาลดังขึ้นขณะแล่นเข้าสู่อาณาเขตของคฤหาสน์ใจกลางเมืองลอนดอนยามราตรีอันเงียบสงบ ลูกชายคนโตวัยห้าขวบรีบวิ่งเข้ามาเพื่อเอาใจช่วยผู้เป็นมารดา

“แม่ครับ รถมาแล้ว”

“ทอม ใจเย็นๆ ลูก แม่ต้องไม่เป็นอะไร มาลูก มาช่วยพ่อพยุงแม่ขึ้นหน่อย”

“ครับ”

เสียงใสๆ ดังขึ้นอย่างรวดเร็ว เด็กชายก้าวเท้าเล็กๆ ขึ้นไปบนเตียงนอนที่ไม่สูงนัก เพียงออกแรงนิดหน่อยก็ขึ้นไปบนเตียงได้อย่างสบาย

แม้ว่าจะตัวเล็ก แต่ด้วยความเป็นห่วงมารดา ลูกชายคนโตจึงพยายามจับแขนเธอและดึงขึ้นมาอย่างสุดความสามารถ

“ปล่อยเถอะ พ่อเองดีกว่าลูก พ่อจะอุ้มแม่ลงไป”

เมื่อบิดาเห็นท่าว่าจะไม่ได้เรื่อง จึงตัดสินใจในทันที เขาอุ้มภรรยาสาวไว้ในอ้อมแขน นั่นคือทางเลือกที่ดีที่สุดในตอนนั้น

พอร่างเล็กอยู่ในอ้อมแขนเป็นที่เรียบร้อย เขาก็บอกให้คนรับใช้ ผู้หญิงหลบทางและเปิดประตูห้องให้อย่างเร่งด่วน แม้ว่าร่างกายของ ภรรยาสาวจะหนักเพราะมีอีกหนึ่งชีวิตในครรภ์ แต่ชายหนุ่มก็ไม่ขอให้ ใครช่วยอุ้ม เขารับอุ้มเธอลงไปจนถึงชั้นล่างและบอกให้คนรับใช้ผู้ชาย เปิดประตูคฤหาสน์

สิ่งแรกที่พบคือรถพยาบาลซึ่งมีไฟสีแดงกับน้ำเงินหมุนกะพริบ พร้อมกับเสียงไซเรน แน่นอนว่าทำให้คนแถวนั้นแตกตื่นพอสมควร

“รีบพาไปเลย ไปให้เร็วที่สุด”

แอนดิสันสั่งพยาบาลที่กำลังเปิดท้ายรถตู้สี่ขาขนาดใหญ่ ลังเกตชื่อ โรงพยาบาลแล้วก็รู้ว่าอยู่ใกล้คฤหาสน์มากที่สุด สมแล้วที่บริการเป็น อันดับหนึ่ง ซึ่งเขาเรียกใช้บริการอยู่เสมอ

“คะ เชิญคะ” พยาบาลตอบเป็นภาษาอังกฤษ ก่อนจะเชิญหัวหน้า โจรสลัดเข้าไปนั่งด้านหน้าของรถตู้

รถพยาบาลแล่นออกจากคฤหาสน์หลังดังกล่าวอย่างรวดเร็วไป ตามถนนอันโดดเด่นและแสงสีใจกลางเมือง ผ่านสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ที่สำคัญมากมาย ไม่ว่าจะเป็นบิกเบน หอนาฬิกาที่เป็นเอกลักษณ์ของ เมืองนี้ พระราชวังบักกิงแฮม และใกล้ๆ โรงพยาบาลก็มีแม่น้ำเทมส์ซึ่ง ไหลผ่านกรุงลอนดอน เป็นแม่น้ำสายเดียวที่มีทิวทัศน์สวยงามทั้งสอง ด้าน

ต่อให้ทิวทัศน์จะสวยงามเพียงใด แต่ก็คงไม่มีใครมีอารมณ์ที่จะ ชื่นชมมันนัก เพราะบุคคลที่นั่งอยู่ในรถทรานสเลนซาห์ส แม้ว่าจะไม่ใช่ การคลอดลูกคนแรก แต่ครั้งนี้ก็ทำให้ ราฟี เบร่า เจ็บไม่น้อยเลย

เมื่อไปถึงโรงพยาบาล สิ่งแรกที่ต้องทำคือการนำหญิงสาวผมทอง เข้าไปในห้องฉุกเฉินทันที รถนอนลากมีลักษณะไม่ต่างกับรถพยาบาลที่เห็นในประเทศไทย เสียงล้อทั้งสี่ดังกึกก้องไปตามทางเดินมุ่งตรงสู่ห้อง

ฉุกเงิน

“ญาติรอดด้านนอกนะคะ จะรีบช่วยเหลือทั้งแม่และเด็กให้เร็วที่สุดค่ะ”

“ฝากด้วยครับ ผมฝากด้วย”

ประตูห้องฉุกเงินปิดลงอย่างช้าๆ ปล่อยให้หัวหน้าโจรสลัดยืนอยู่ที่หน้าห้องเพียงคนเดียว และลุ้นว่าภรรยาเขาจะรอดไหมกับการคลอดก่อนกำหนดเช่นนี้

อีกใจหนึ่งก็กลัวว่าภรรยาจะไม่รอด เพราะอาการปวดท้องนั้นดูจะมากกว่าที่เขาเคยเห็นมาก่อน เธอเจ็บและทรมาณเหลือเกิน...

เขากุมมือทั้งสองไว้บนอก ภวนาถึงพระเจ้าให้คุ้มครองและอย่าพรากชีวิตของภรรยาไปจากเขาเลย แม้ว่าเขาจะเป็นคนบาปที่แม้แต่พระเจ้าอาจไม่ยอมให้อภัย แต่ก็เชื่อมั่นว่าพระองค์มอบความรักให้แก่ลูกๆทุกคน

ชายหนุ่มคิดว่าจะทำอย่างไรต่อไปกับลูกสาวที่เกิดมาคนนี้ซึ่งอยู่ในครรภ์มาแปดเดือน จะต้องทำเช่นไรดี ใจหนึ่งเขาอยากเลี้ยงไว้ แต่สักวันก็ต้องมีคนนำตัวไปข่มเหงทางเพศแน่นอน แม้ว่าโจรสลัดสมัยนี้จะพยายามไม่ยึดถือเรื่องเก่าๆ โบราณๆ แต่ก็อดที่จะไล่ล่าหญิงสาวเพื่อสนองความต้องการของตนไม่ได้

แน่นอน...วิวัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีเป็นแบบก้าวกระโดด แต่จิตใจของมนุษย์ยังคงไม่ได้รับการพัฒนาให้สูงตาม...

สิ้นสุดการภาวนาอยู่หน้าห้องฉุกเงิน ประตูห้องก็เปิดออกพร้อมกับพยาบาลสาวที่เดินออกมาด้านนอก

“เป็นอย่างไบบ้างครับ”

“สักครู่นะคะ คลอดก่อนกำหนด เด็กไม่ค่อยแข็งแรง จะต้องรีบช่วยเหลือค่ะ”

เธอรีบเดินจากไปอย่างร้อนใจโดยไม่สนใจชายหนุ่มไว้คราที่กำลัง

จะถามคำถามต่อไป

ความกังวลใจเกิดขึ้นทันที ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้เขาต้องการกำจัดลูก
ของตัวเองหลายครั้งแต่ก็ไม่สำเร็จ

‘ทำไมเราไม่ดีใจล่ะ ที่เด็กหญิงคนนั้นจะไม่รอด...’

คงเป็นเพราะสัญชาตญาณของความเป็นพ่อที่ไม่อยากเสียลูกไป
ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย อย่างน้อยก็คือสายเลือดเดียวกัน

พยาบาลคนนั้นเดินเข้าไปในห้องฉุกเฉินโดยไม่สนใจชายหนุ่มซึ่ง
ยืนอยู่ที่หน้าห้องแม่แต่น้อย

สองชั่วโมงผ่านไปกับการรอคอยยามคำคืนที่ไร้ผู้คน หมอกับ
พยาบาลพยายามช่วยกันเต็มที่เท่าที่มีคนอยู่เพียงเท่านี้ ซึ่งหมอกับ
พยาบาลบางคนถูกเรียกตัวมาด่วนเพื่อการนี้โดยเฉพาะ

ในที่สุดวินาทีแห่งการรอคอยก็มาถึง เมื่อหมอผู้ทำคลอดกับ
หมอเวรเดินออกมาจากห้อง

“เป็นอย่างไรบ้างครับหมอ” หัวหน้าโจรสลัดเอ่ยถามอย่างเป็นทางการ
“ปลอดภัยทั้งแม่และเด็กครับ แต่เด็กคลอดก่อนกำหนด อาจจะต้อง
อยู่ที่นี้สักพัก เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงก่อน หมอขอตัวไปพักผ่อน
ก่อนครับ”

คนที่ เป็น หมอ ทำ คลอด มี ออ ชีฟ แสดง ความ ยิน ดี ก่อน จะ ขอ
ลา กลับ ไป พัก ผ่อน

ชายหนุ่มโล่งใจเมื่อคนที่ตนรักปลอดภัย และนั่งเงิบๆ อยู่หน้า
ห้องฉุกเฉิน ก่อนจะโทรศัพท์บอกให้คนรถมารับกลับไป

ตลอดห้าปี ชายหนุ่มต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่มากับ เบลานี่ เบลหญิงสาวชาวอังกฤษที่พบรักกันเมื่อครั้งที่เจอในร้านกาแฟกลางกรุง ซึ่งเธอแอบเห็นเขากำลังศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับอาวุธเก่าๆ และเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งเธอเองก็ชอบ จึงเข้าไปทักทายรวมทั้งหาเพื่อนคุย ทั้งสองคนมีลูกชายเพียงคนเดียวที่มีลักษณะพิเศษคือ มีอาการซินเนสที่ซ้าย สามารถรับรู้ผ่านประสาทสัมผัสสองอย่างหรือมากกว่านั้นพร้อมกัน ทำให้เกิดทักษะเฉพาะตัวที่ไม่มีใครสามารถทำได้ และตอนนี้ก็อายุได้ห้าขวบเศษ นับจากวันนั้นจนถึงวันนี้ ไม่คิดว่าจากแค่เพื่อนคุยที่นั่งดื่มกาแฟร่วมกัน จะกลายเป็นคนรักที่คอยอยู่ใกล้ๆ ร่วมคิดค้นอุปกรณ์กับเรือลำใหม่ไปพร้อมๆ กัน จนในที่สุดเรือโจรสลัดยุคใหม่ก็เสร็จสิ้น และปล่อยออกสู่มหาสมุทร โดยปิดข่าวไม่ให้ทุกคนรับรู้ความเคลื่อนไหว เพื่อให้มั่นใจว่าการกลับมาในครั้งนี้จะยิ่งใหญ่ และสามารถกู้หน้าเขาได้

คงไม่งามนักหากจะเปิดเผยข่าวให้ทุกคนรับรู้ความเคลื่อนไหวว่าจะทำอะไร แม้กระทั่งการสร้างเรือสำราญก็ต้องปกปิดชื่อกับบริษัทที่สร้างเป็นความลับ โดยให้ประชาชนที่เดินผ่านแถวนั้นรับรู้เพียงว่า มีการสร้างเรือสำราญลำใหม่เท่านั้น

ใช้เวลานานทีเดียวสำหรับการสร้างเรือสำราญขึ้นมาเพื่อใช้เป็นฐานทัพโจรสลัดยุคใหม่ซึ่งมีด้วยกันสามชั้น ความยาวมหาศาล ความ

กว้างไม่ต้องพุดถึง เพราะสามารถรองรับห้องต่างๆ ที่จำเป็นต่อชีวิตประจำวันได้หลายห้อง

เรือลำใหญ่มีมาสสร้างขึ้นโดยใช้วัสดุที่ทนทานแข็งแรง สีของเรือเป็นสีเทาปนดำ มีโลโก้ขององค์กรอินทรีอยู่ด้านข้างของลำเรือใหญ่โตสามารถเห็นได้อย่างชัดเจน

ห้องโถงในเรือแบ่งออกเป็นสองส่วนคือ ส่วนที่เก็บอาวุธและห้องซังนักโทษใต้ดิน ซึ่งยังคงแบบให้เหมือนกับเรือโจรสลัดสมัยก่อน เพราะโครงสร้างแบบนี้ยังคลาสสิก

ชั้นแรกของเรือเป็นสรวายน้ำและห้องประชุมกว้างใหญ่ รองรับเหล่าโจรสลัดได้ประมาณสองร้อยคน

ชั้นสองเป็นที่พักของโจรสลัดแต่ละคน ห้องหนึ่งพักได้สองคน แลยังมีห้องออกกำลังกายเพื่อเพิ่มพูนพลังกำลังให้มากกว่าเดิม รวมทั้งมีห้องอาหารเพื่อเพิ่มความสบายให้แก่แขกผู้มาเยือน

ชั้นสามเป็นห้องพักของหัวหน้าโจรสลัด ซึ่งมีอยู่ด้วยกันสามห้อง เพื่อรองรับแขกผู้มีเกียรติ มีห้องอาหารส่วนตัว ห้องรับแขก ห้องน้ำสรวายน้ำส่วนตัว และมีห้องควบคุมทิศทางการเดินเรือรวมทั้งระบบต่างๆ โดยหัวหน้าโจรสลัดเป็นคนจัดการเองทั้งหมด ส่วนคนขับเรือจะอยู่ที่ชั้นแรกเท่านั้น

บริเวณโดยรอบมีที่วางปืนใหญ่สามสิบห้ากระบอก โดยจะถูกบังคับด้วยเครื่องอัตโนมัติ หากต้องการนำออกมาใช้ในการรบก็กดปุ่ม จากนั้นจะมีปืนไหลออกมาจากผนังด้านข้างเรือทันที อีกทั้งยังสามารถคำนวณทิศทาง ความเร็ว ความแม่นยำของกระสุนได้อีกด้วย ถือว่าเป็นเรือที่ครบเครื่องลำหนึ่ง

ตามแบบเก่าแล้วจะต้องมีธงโจรสลัดอยู่บนยอดเสาใดเสาหนึ่ง ทว่าพอปรับมาเป็นเรือสำราญจริงจึงไม่อยู่บนเสา แต่อยู่บริเวณท้ายเรือซึ่งมีเสาเล็กๆ แหลมๆ ตั้งให้ดูเด่นสง่า ไม่กินเนื้อที่มากเหมือนก่อน ทำให้เรือดู

ยิ่งใหญ่มากขึ้น

เรือสำราญกำลังเป็นที่นิยมและกำลังจะมาแทนที่เรือโจรสลัดที่เป็นเรือใบแบบเก่าๆ ซึ่งตอนนี้ แอนดิสัน เบร่า กำลังจะสร้างเรือสำราญเช่นกัน แต่ฝ่ายนั้นยังไม่รู้ว่า แอนดี โทมัส พัฒนาเรือชนิดนี้เป็นแรกของโลก

การแต่งกายของโจรสลัดถูกเปลี่ยนไปหมด ไม่มีการสวมหมวกสีดำและมีตราสัญลักษณ์บนศีรษะ ไม่ปิดตาผ้าขาวเดี่ยว ไม่มีมีดหรือดาบพกติดตัว ชุดที่สวมคือชุดสูทสีดำ แว่นตาดำ มีปืนอัตโนมัติที่สามารถตั้งค่าได้ว่าจะยิงกี่ลูก เพียงแค่กดปุ่มแล้วใช้เลเซอร์เป็นตัวเล็งเป้าหมายก่อนจะยิงออกไป จึงมีความแม่นยำสูงมาก อีกทั้งยังไม่มีเสียงรบกวนอีกด้วย

ทุกอย่างถูกดัดแปลงจนแทบไม่เหลือของเก่า แต่ยังคงวัฒนธรรมอันดีงามไว้เหมือนเดิม รวมถึงกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน ซึ่งมีหลายกฎด้วยกัน เช่น...หากออกล่าสมบัติ หัวหน้าโจรสลัดจะได้รับสมบัติครึ่งหนึ่ง และพลปืนหรือคนอื่นๆ จะได้เพียงคนละหนึ่งในสี่ส่วน หรือหากคนใดถูกสั่งให้ลงจากเรือไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม เช่น ไม่ชอบขี้หน้า เป็นกบฏ และขโมย จะถูกปล่อยเกาะ โดยมีอาวุธเป็นปืนสั้นหนึ่งกระบอก น้ำหนึ่งขวด และดินปืนอีกหนึ่งขวดเท่านั้น หรือหากผู้ใดขโมยของออกจากเรือไป หรือทำให้อาวุธเกิดประกายไฟขึ้นมา ก็จะถูกปล่อยเกาะหรือยิงทิ้ง สุดท้าย...ใครไม่ดูแลหรือทำความสะอาดเครื่องมือรบก่อนใช้ จะไม่ได้รับการแบ่งสมบัติในการล่าครั้งนั้น

นี่คือกฎเกณฑ์ที่ขอยึดไว้ดังเดิม และอาจมีบางอย่างที่ต้องเสริมขึ้นมา แต่ตอนนี้ แอนดี โทมัส ยังคิดอะไรไม่ออก

การพบรักกับหญิงสาวคนใหม่ไม่ใช่เรื่องง่ายนัก เขาใช้เวลาตัดใจจากหญิงสาวผมทองคนก่อนหลายเดือน กว่าที่จะพบเจอกับหญิงสาวที่มาดูแลทั้งหัวใจและร่างกาย

ตอนนี้หัวใจของ แอนดี โทมัส แข็งแรงขึ้น เขาแข็งแรง พร้อมที่จะกลับไปเอาคืนศัตรูทางธุรกิจและหัวใจ อีกเพียงแค่สองปีทุกอย่างก็จะกลับมาเป็นของเขาแล้ว

ตอนนี้หน้าที่ของเขาคือดูแลครอบครัวและเร่งผลิตอาวุธล้ำสมัยใหม่ๆ ออกมาเป็นเจ้าแรก จนทำให้อีกฝ่ายตั้งรับแทบไม่ทัน

เขารู้มาว่าอีกฝ่ายกำลังทำเรือสำราญเช่นกัน เพราะเห็นว่าเป็นเรือแบบสมัยใหม่ จะได้ดูล้ำสมัยและน่าสังคมน่าทึ่ง...แอนดี โทมัสคือรายแรกที่สร้างเรือสำราญแทนเรือโจรสลัดแบบสมัยก่อน

อีกไม่นานหรอก...อีกไม่นาน แอนดี โทมัส จะทำให้ทุกคนประจักษ์ว่า เรือสำราญรุ่นใหม่สามารถเอาชนะเรือทุกลำของโจรสลัดบนโลกใบนี้ รวมถึงแก้แค้นคู่อริเก่าได้เช่นกัน หากคาดการณ์ไม่ผิด ฝั่งไหนคงไม่ทันตั้งตัว อีกทั้งเรือสำราญต้องใช้เวลาหลายปีกว่าจะสร้างเสร็จ และยังต้องลงทุนอีกหลายเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นด้านความคิด วิศวกรผู้ออกแบบ หรือช่างผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่างๆ

อีกไม่กี่เดือน...พวกเขาจะบุกไปเอาคืนให้สาสมกับที่รอคอยมานานห้าปี

นี่แหละคือคำว่า...ถอยไปตั้งหลัก

ลูกชายของเขาซึ่งคาดว่ามีเพียงคนเดียวได้รับการฝึกฝนให้รักความยุติธรรมและการต่อสู้ที่ถูกต้อง ชื่อของเด็กชายวัยห้าขวบคือ เจมส์ โทมัส

เจมส์เข้มแข็ง เชี่ยวชาญด้านการต่อสู้และวางแผนต่างๆ เกินกว่าเด็กห้าขวบทั่วไป เนื่องจากได้รับการฝึกให้คิดวางแผนตั้งแต่ยังเล็ก โดยมีคนข้างกายอย่าง แอนดี โทมัส เป็นผู้สอนนั่นเอง ข้อดีของการที่สามารถรับรู้สิ่งที่ได้ทีละหลายอย่างทำให้ เจมส์ โทมัส รู้ว่าหากได้ยินเสียงนี้ การรับรู้รสจะเป็นเช่นไร หรือการเห็นสีเขียวจะสามารถทำให้เขาเห็นตัวอักษร รับรู้การเคลื่อนไหวก่อนหน้าของคู่ต่อสู้ จึงสามารถดักทางคู่ต่อสู้

นำไปสู่ชัยชนะได้

แม้จะมีอายุเพียงห้าขวบ แต่ เจมส์ โทมัส ก็อยากกำจัดศัตรูที่ทำร้ายหัวใจและทำลายธุรกิจของคนเป็นพ่อ

ถึงแม้ เบลานี เบล จะเตือนว่าให้หยุดทุกความแค้น แต่ก็ไม่อาจห้ามความตั้งใจของลูกชายคนเดียวได้

ณ คฤหาสน์สวยหรูแห่งหนึ่งทางตอนใต้ของประเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กับคฤหาสน์ของอีกหนึ่งองค์กรที่เพิ่งก่อสร้างได้ไม่นาน หลังต้องจากบ้านหลังเก่าไปด้วยกลวิธีตามคำที่ว่า ‘เส้นผมบังภูเขา’ หรือ ‘สถานที่ที่อันตรายที่สุด คือที่ที่ปลอดภัยที่สุด’ จะได้ดูใจม่งายขึ้นและทำให้อีกฝ่ายไม่ทันตั้งตัว อีกทั้งหัวหน้าโจรสลัดองค์กรอินทรียังสำรวจทำหน้าที่ตั้งของเรือสำราญที่กำลังก่อสร้างกับเรือโจรสลัดแบบเก่าของฝ่ายตรงข้ามเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และมอบหมายให้ลูกชายวัยห้าขวบลองวางแผนการดูใจม่งายเบื้องต้น ซึ่งอีกไม่นานลูกชายสุดที่รักก็จะนำเสนอแผน

แอนดี โทมัส วางแผนการเลี้ยงดูลูกชายคนเดียวไว้เป็นอย่างดี เพราะตั้งแต่เล็กก็หัดให้เตะต๋อยและใช้อาวุธ แม้ว่าจะทำได้ไม่มากหรือได้แบบเตี้ยๆ แต่ก็ยังดีกว่าไม่ฝึกหัดอะไรเลย

อีกทั้ง เจมส์ โทมัส ก็เป็นเด็กฉลาด มีประสาทสัมผัสพิเศษ จึงเรียนรู้เร็ว และรับรู้ถึงสิ่งอื่นๆ รอบตัวได้ไวกว่าเด็กวัยเดียวกัน แอนดีจึงใช้จุดแข็งของลูกเพื่อพัฒนาศักยภาพในการรับรู้ทางประสาทสัมผัส

สิ่งที่เขาภูมิใจคือ ด้วยวัยเพียงห้าขวบ ลูกก็สามารถคิดแผนการรบได้จนผู้ใหญ่อย่างเขาทึ่ง และอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า แอนดีจะได้เห็นแผนการรบครั้งนี้จากลูกชาย

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูหน้าห้องดังขึ้น เป็นสัญญาณอันดีสำหรับคนในห้อง รอยยิ้มปรากฏขึ้น ก่อนที่เขาจะเดินไปเปิดประตู

“ว่ายังไงลูกรัก มาเร็วกว่าที่พ่อคาดการณไว้อีก”

“ได้จับ พ่อ...พ่อ...เอามาให้ครับ”

คำทักทายคำแรกทำเอาคนเป็นพ่อตกใจ เพราะไม่เคยได้ยินลูกพูด ไม่ชัด แต่พอได้ยินคำสุดท้ายก็โล่งใจขึ้นทันที

“อย่าพูดไม่ชัดอีกนะ พ่อใจหาย เราเองก็ถือว่าโตเกินเด็กวัยนี้มากแล้ว”

“พ่อครับ ถ้าผมไม่ทำแบบนี้ คนอื่นก็จะหาว่าผมแก่แดด”

“มันก็จริง เข้ามาเถอะ พ่ออยากเห็นการวางแผนของลูกเหลือเกิน”

“ครับผม” เด็กชายเปล่งเสียงสูงอย่างมั่นใจและยิ้มหวาน ก่อนจะเดินเข้าไปพร้อมกับคนเป็นพ่อ เขาปิดประตูให้สนิทแล้วไปนั่งบนโซฟา ภายในห้องส่วนตัวของแอนดี

แอนดี โทมัส รับประทานน้ำตาลจากมือน้อยของลูกชายสุดที่รัก มันมีขนาดไม่ต่างจากกระดาษเอสี่ แต่มีรูปร่างคล้ายมือที่น่าอ่านยิ่งนัก คนอ่านพยักหน้าอย่างพอใจ รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้า

ทำไมเด็กวัยเพียงเท่านี้ถึงคิดแผนการได้เยี่ยม ฉลาดและเฉียบคม เกินเด็กเหลือเกิน...

“เป็นอย่างไบบ้างครับ”

“ดีมากเลยลูก ดีจริงๆ แต่บางจุด...พ่อคงต้องเปลี่ยนนิดหน่อย แค่นี้ลูกก็ทำได้เกินเด็กห้าขวบแล้ว แต่เดี๋ยวก่อน...ลูกต้องการจับตัวเด็กหญิงคนนั้นมาหรือลูก”

“ผมไม่ทราบครับ แต่ผมเห็นว่าน่าจะมีเด็กหญิงแรกเกิดให้เราจับตัวมาได้”

เจมส์ โทมัส เห็นถึงความจริงที่กำลังประจักษ์อยู่ในขณะนี้ว่า เด็กหญิงที่เพิ่งคลอดก่อนกำหนดคือลูกสาวเพียงคนเดียวของศัตรู และเชื่อว่าฝ่ายนั้นไม่ต้องการ

“ลูกเคยเห็นหน้าหรือเปล่า ถึงรู้ขนาดนี้”

“ไม่ครับ ก็แค่หลับตาแล้ววาดภาพ ก็มีสัญญาณอะไรบางอย่างปรากฏขึ้นมาในหัวผมว่าฝ่ายนั้นเพียงมีลูกสาว แต่ไม่เป็นที่ต้องการ”

“เป็นไปได้อย่างไร ลูกนะ ไม่ใช่สัตว์เลี้ยง ที่คิดจะไม่เอาก้ทิ้งขว้างได้ง่ายๆ”

แอนดีสงสัยและไม่เข้าใจว่าทำไมต้องทำกับลูกสาวที่เพิ่งเกิดถึงเพียงนี้

“พ่อครับ พวกเขายังไม่ทำ แต่อีกไม่นานต้องทำแน่ๆ เชื่อผมสิ แล้วถึงวันนั้นเมื่อไหร่ พวกเราค่อยบุกไปถล่มพวกมันก็แล้วกัน”

“ใช่ พูดยกต้อง แต่ลูกจะรอใช่ไหม”

“ครับ ผมจะรอให้ถึงวันและเวลาที่เหมาะสมก่อนค่อยแก้แค้นที่เดียว”

“เยี่ยมมาก ลูกรัก พวกเรามีความพร้อมกว่าพวกมันหลายเท่า ความพ่ายแพ้ในครั้งนั้นทำให้พ่อคิดว่าจะต้องพัฒนาศักยภาพขององค์กรเราให้กลับมายิ่งใหญ่อีกครั้ง กลับมาคราวนี้พ่อจะทำให้พวกมันรู้ว่า ใครกันแน่...คืออินทรีของจริง”

“ครับ ตลอดเวลาที่ผมเกิดมา ผมรับรู้ถึงความแค้นของพ่อเป็นอย่างดี ผมไม่มีทางปล่อยให้ชีวิตพ่อกับบริษัทค่าอาวุธของเราต้องพังลง เพราะข้อตกลงเรื่องรบในสมัยก่อนอย่างแน่นอน”

นี่คือคำพูดและคำสัญญาจากปากเด็กชายวัยห้าขวบ ซึ่งมีความคิดเหนือเด็ก เพราะได้รับการอบรมให้เข้มแข็ง รู้จักใช้เหตุและผลในการคิดวิเคราะห์ แม้บางครั้งจะใช้อารมณ์บ้างก็ตาม

แอนดี โทมัส โป่เข้ากอดคนเป็นลูกด้วยความดีใจ ที่ลูกชายคนเดียวอยู่เคียงข้างเขา และจะร่วมกันฝ่าฟันอุปสรรคในครั้งนี้ไปได้ แม้ว่า จะยากและต้องแลกด้วยชีวิตก็ตาม

สองเดือนผ่านไป กว่าสุขภาพของทารกหญิงนามว่า โรมานีเย เบร่า จะค่อยๆ ดีขึ้น ราฟี เบร่า ที่ออกจากโรงพยาบาลนานนับเดือนต้องไปโรงพยาบาลทุกวันเพื่อติดตามอาการของลูกสาวคนเดียวอย่างใกล้ชิดที่สุด

ชีวิตที่เกิดมาไม่พร้อมนั้นทุกข์ แต่ชีวิตที่เกิดมาไม่มีใครต้องการทุกข์ยิ่งกว่า

ยิ่งรับรู้ถึงความรู้สึกของพ่อที่ไม่ต้องการลูกสาว ก็ยิ่งทำให้ราฟีทุกข์หนักทวีคูณ

ตั้งแต่วันที่ราฟีออกจากโรงพยาบาล แอนดิสัน เบร่า ไม่เคยย่างกรายไปหาลูกเลยสักครั้ง ได้แต่นั่งทำใจและมีความสุขกับการทำธุรกิจโดยไม่เอ่ยถามถึงลูกสาวคนแรกและคนเดียวของเขาสักนิด

คนเป็นพ่อไม่ต้องการ แต่มีหรือที่เธอจะทิ้งลูกสาวที่อาการไม่แข็งแรงไปได้ลง

ราฟี เบร่า ได้รับข่าวดีจากหมอว่าสามารถรับเด็กทารกหญิงวัยแรกเกิดคนนี้ไปเลี้ยงที่บ้านได้แล้ว แต่ต้องระวังเรื่องอาหารการกิน ซึ่งหมอเขียนรายการอาหารที่ทารกหญิงคนนี้สามารถกินได้ลงบนกระดาษก่อนจะยื่นให้ราฟี

ทั้งสองคนพูดคุยทำความเข้าใจกัน ก่อนที่หมอมจะพาราฟีเดินไปยังห้องที่ลูกสาวสุดที่รักนอนพักรักษาตัวอยู่ ซึ่งภายในห้องนั้นก็มีเด็กคนอื่นๆ อยู่ด้วยเช่นกัน

สิ่งที่หญิงสาวเห็นคือดวงตาสีฟ้า ผิวขาวเหลืองละมุนเนียนเรียบ มือเท้าเล็ก แขนขาสั้น ลำตัวน้อยนิด เวลายิ้มเห็นแต่เหงือก ทำเอาคนเป็นแม่ยิ้มไม่หุบ เธอมองหน้าพยาบาลที่ยืนข้างๆ เหมือนจะถามว่าขออุ้มลูกได้ไหม

พยาบาลสาวพยักหน้า และชั้นวางของทารกขึ้นมาอย่างทะนุถนอม

“เรียบริ่อยค่ะ ยินดีด้วยนะคะคุณแม่มือใหม่”

พยาบาลยิ้มหวานให้หญิงสาวผมทอง ใบหน้าอ่อนกว่าวัย ก่อนจะเปิดประตูห้องแล้วเชิญให้หญิงสาวเดินออกไปด้านนอก

“โรมาเนีย ลูกแม่ ทำไมลูกเกิดมาแล้วพ่อของลูกต้องไม่ชอบด้วย เกิดเป็นผู้หญิงมันผิดอะไรนักหนา แม่จะเลี้ยงหนูเองนะลูก แม่จะดูแลหนูให้ดีที่สุด”

เธอถอดกระชับทารกหญิงแน่นขึ้น ประทับรอยจูบบนหน้าผากเล็ก ก่อนจะพากลับคฤหาสน์หลังใหญ่ โดยไม่สนใจว่าคนเป็นพ่อจะรู้สึกเช่นไร เมื่อเห็นใบหน้าของเด็กทารกคนนี้

เธอเดินเข้าสู่คฤหาสน์หลังใหญ่อีกครั้งด้วยความไม่มั่นใจหลังจาก รถยนต์คันหรูดับสนิททันทีที่จอดภายในคฤหาสน์ อากาศยังคงหนาวเย็น โชคดีที่มีผ้าพันคอผืนหนาที่สามารถห่อหุ้มร่างกายของทารกน้อยไว้ให้อบอุ่น เฉกเช่นเดียวกับคนเป็นแม่ที่สวมชุดหนาหลายชั้น และมีผ้าพันคอผืนเล็กบนลำคอ

ทันทีที่เดินผ่านประตูคฤหาสน์ก็โดนจับจ้องจาก แอนดิสัน เบร่า สามีของเธอที่เพิ่งประกาศต่อทุกคนว่าจะไม่ต้อนรับลูกสาวคนนี้ เพราะหากปล่อยให้เติบโตอาจเป็นอันตรายต่อตัวลูกสาวเอง ที่อาจไม่พันเงื่อมมือของคนที่จะเข้ามาชมชื่นในยามที่ออกล่าทรัพย์หรือล่าคน อีกทั้งตอนที่เกิดยังนำความเจ็บปวดทรมานมาให้ภรรยาสุดที่รักของเขา...ทรมานมากกว่าตอนคลอดลูกชายคนโตเสียอีก

เรียกได้ว่าเกิดมาเพื่อฆ่าแม่ตัวเอง แล้วจะเกิดมาทำไม...

ความคิดแบบโบราณยังคงอยู่ในสัญชาตญาณของเขาเต็มร้อย ไม่เคยที่จะลดละหรือให้โอกาสลูกสาวของตัวเอง ไม่คิดแม่จะเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัย ไม่ทำตามกฎของการออกล่าคนหรือสมบัติของโจรสลัดในยุคนี้

การไม่เปลี่ยนแปลงเพื่อความอยู่รอด สุดท้ายก็ต้องตายในที่สุด...

“พี่สั่งแล้วใช่ไหมว่าอย่านำมันกลับมา”

“แต่นี่คือลูกของเรานะคะ”

ดวงตาสีฟ้าที่เต็มไปด้วยน้ำตามองอย่างอ่อนหวานสามมีที่ตนเกิดทูน น้ำตาลล่อเป้าอย่างตัดพ้อต่อโชคชะตาของผู้เป็นลูกเหลือเกิน ‘ทำไม...เกิดมาแล้วไม่มีใครต้องการ ไม่มีใครสนใจ ทำไมถึงเป็นเช่นนี้ได้เล่า ทำไม...’

“ลูกของเราชื่อโรมาเนียค่ะ”

“ไม่ใช่ลูกของเรา ฉันขอสั่งให้เอามันออกไป เกิดมาก็ทำให้น้องเกือบตาย เจ็บปวดทรมานแสนสาหัส หากโตขึ้นมาแล้วต้องโดนผู้ชายข่มขืนจะทำอย่างไร”

“ก็ไม่ต้องพาลูกไปสิคะ”

“ไม่ได้หรอก ลูกของเราเราก็ต้องนำไปด้วย ถึงอย่างไรโจรสลัดคนอื่นก็รู้ยู่ดีว่าพวกเรามีลูกสาว ยิ่งไงก็เลี้ยงไม่ได้”

เขาพยายามชักแม่น้ำทั้งห้ามาเพื่อหยุดยั้งไม่ให้ภรรยาสาวเสียดายบุตรีคนนี้ จากนั้นก็สั่งด้วยเสียงเฉียบขาดก่อนจะเดินออกไปพร้อมถอนหายใจยาว โดยไม่สนใจว่าใจของคนเป็นแม่นั้นแทบขาด และเจ็บปวดรวดร้าวเพียงใดเมื่อต้องสูญเสียสายเลือดหนึ่งคนไปอย่างไม่มีวันกลับ

ถึงอย่างไรเธอก็ยังไม่ทิ้งตอนนี้หรอก ลูกยังไม่แข็งแรง...

เธอยังคงฝืนคำสั่งสามี และนำตัวลูกสาวที่เพิ่งออกจากโรงพยาบาลขึ้นไปบนห้องนอนส่วนตัว โดยใช้ข้าวของของลูกชายคนโตทั้งหมดเว้นแต่เสื้อผ้าที่ต้องสั่งให้คนในคฤหาสน์ออกไปซื้อโดยเก็บเป็นความลับ

เมื่อความแค้นที่สั่งสมมาตั้งแต่รุ่นพ่อแม่เหมือนดั่งไฟที่แผดเผาทุกคนที่เกี่ยวข้อง
คงลงรอยกันยากระหว่างองค์กรอินทรีกับองค์กรมงกุฏสองดาว

เจมส์ โทมัส ชายหนุ่มที่รักและดูแล **เจสติก้า** เสมอมา
ไม่เคยคิดเป็นอื่นนอกจากพี่น้องเท่านั้น
แต่เขาหารู้ไม่ว่าเธอคือหญิงสาวที่มาจากองค์กรมงกุฏสองดาว
ที่ยังไงก็คงไม่มีวันลงรอยกัน

เจสติก้าอยากรู้ว่าพ่อแม่ที่แท้จริงคือใคร... จากกำไลข้อเท้าที่ทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้า
เธอต้องเลือกระหว่างอยู่กับผู้มีพระคุณหรือผู้ให้กำเนิด

จะยุติความแค้นที่ค้างคาได้อย่างไร
สององค์กรนี้จะลงเอยกันได้ไหม... นี่คือนิยายที่ตอบไม่ได้...

สถาพรบุ๊คส์

ธีธำพร้า เป็นนามปากกาของ บิ๊ก หรือ ธนพงษ์ วัชรโรจน์ มีความหมายว่า 'นักปราชญ์แห่งสายน้ำที่ทำอะไรไม่หวนย้อนกลับ' จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาชีวเคมี คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกียรตินิยมอันดับ 2 มีความใฝ่ฝันที่อยากจะเป็นนักเขียน นักเขียนบท ผู้กำกับ มาตั้งแต่ตอนอายุ 15 ปี มีผลงานขีดเขียนทำมือเองเป็นครั้งแรกเมื่อปี 2548 หากนับวันนั้นจนวันนี้ เกือบ 10 ปีแล้ว ที่ทำความฝันตัวเองในการเป็นนักเขียน ผลงานเขียนเล่มแรกใช้นามปากกาว่า 'พีรวิชญ์' และต่อจากนั้นก็มียผลงานตามมาอย่างต่อเนื่อง

24

สาร: สุก สุขใจ

15

สถาพรบุ๊คส์

www.satapornbooks.com
สำนักพิมพ์ไอทีหรือสถาพรบุ๊คส์

หมวดนวนิยาย
ISBN 978-616-00-0897-1

9 786160 008971

ราคา 190 บาท